

မြန်မာ့ရိုးရာ

ဟာသ

ပုံပြင်များ

အမှတ် (၁)

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

စာဦး အမှာ

မြန်မာ့ရိုးရာ ပုံပြင်များတွင် ဟာသ ပုံပြင်များလည်း အများအပြား ပါဝင်လျက် ရှိပေသည်။

ဤစာအုပ် 'မြန်မာ့ရိုးရာ ဟာသ ပုံပြင်များ အမှတ် (၁)' တွင် ထူးခြားသော ပုံပြင် နှစ်ပုဒ် ပါရှိပါသည်။

တစ်ပုဒ်မှာ 'ဟာသ မင်းသား ဦးထော်ခဲ' ဖြစ်၍ တစ်ပုဒ်မှာ 'ပျော်တော်ဆက်ကြီး ဦးပေါ်ဦး' ဖြစ်ပေသည်။

ဟာသ မင်းသား ဦးထော်ခဲ ပုံပြင်ကို ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာ ကြီး ဆရာ (ဦး) ကုသက ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးသည် မွန်ဘာသာ စာပေမှ တစ်ဆင့် ယဉ်ကျေးမှု စာစောင်၏ စာမျက်နှာများပေါ်သို့ ပို့ ပေးခဲ့သည်။ ဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် စကားတောင်စား ပုံပြင်ပါ ဇာတ်ကွက် အချို့သည် ထော်ခဲ ပုံပြင်ပါ ဇာတ်ကွက် အချို့နှင့် တူနေ ကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ပေ၏ ။

ထိုနည်းတူပင် ပျော်တော်ဆက်ကြီး ဦးပေါ်ဦး ပုံပြင်ပါ တစ်ကွက် တလေသည်လည်း ဟာသ မင်းသား ဦးထော်ခဲနှင့် အနည်းအကျဉ်း တူ နေသည်ကို တွေ့ရပြန်ပေ၏ ။ ဟာသ မင်းသား ဦးထော်ခဲကား အထူး ပြောဖွယ် မရှိသော်လည်း ဦးပေါ်ဦးကိုမူ အနည်းငယ် ဆိုရဖွယ် ရှိပေ၏ ။

ဦးပေါ်ဦးသည် ကုန်းဘောင် ခေတ်တွင် အမှန် ရှိခဲ့သော ပညာရှိ အမတ် တစ်ပါး ဖြစ်ပေ၏ ။ စာဆိုလည်း ဖြစ်ပေ၏ ။ သို့ရာတွင် ဦး ပေါ်ဦး လျှောက်ထုံး ဟူသည်များမှာ စဉ်းစားဖွယ် ရှိနေပါသည်။ ထို နည်းတူပင် ဦးပေါ်ဦး လျှောက်ထုံးမှ ဆင့်ပွားထားသော ဦးပေါ်ဦး ပုံ ဝတ္ထုများသည်လည်း စဉ်းစားစရာ ကောင်းနေ

ပြန်ပါတော့သည်။

ဦးပေါ်ဦး လျှောက်ထုံးပါ စကား အချို့နှင့် အချက်အလက် အချို့ ကို ရံဖန်ရံခါ၌ ထုတ်ဆောင် ကိုးကားကြသည်ကို ကြားရဖူး၏ ။ ဖတ်ရ ဖူး၏ ။ စဉ်းစားဖွယ်မှာ 'ပျော်တော်ကျွန်' အသုံးအနှုန်း ဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာတို့၏ ထီးနန်းတွင် ပျော်တော်ဝန် ပျော်တော်ကျွန် ရှိခဲ့ဖူးပါသလော။

အင်္ဂလန် မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ မှူးမတ်ကြီးများတွင် ထားတတ်သော ပျော်တော်ဆက် လူလှောင်ကို အတုယူပြီး ဖန်တီးထားခြင်းပေလော စဉ်းစား စရာ ရှိပေသည်။

နောက် တစ်ကြောင်းမှာ ဘိုးတော် မင်းတရားသည် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင် ဖြစ်ပါသည်။ ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံ အလယ်တွင် 'ပွဲစားကြီးနှင့် ပွဲ ကတော်' ဟု ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကြီးအား ခေါ်ခွင့်ရခြင်း၊ နွားကျောင်း သား ပုံပြင် အဆုံး၌ 'နွားကျောင်းသား ညောင်းတူမူပြီဗျား' ဟု ဘုရင် က ဆိုခြင်း၊ ခင်ကြီးပေါက် ပုံပြင် အဆုံးတွင် ဘုရင်က 'ခင်ကြီးပေါက် လူထွက်ဦးမဗျား' မိန့်တော်မူခြင်းတို့မှာ ရယ်စရာ အဖြစ် ရှုမြင်လျှင် သဘောကျစရာ ဖြစ်၏ ။

ကာလ အခြေအနေနှင့် သဘာဝ ဟပ်မိ မဟပ်မိ ဆင်ခြင်သော အခါ နန်းမူ နန်းကျင့်များ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်ရသည်။ သဘာဝ ကျကျ သုံးသပ်သည်တွင် ဦးပေါ်ဦး ပုံပြင်များမှာ လုပ်ပုံပြင်များ ဖြစ် ကြောင်း ပေါ်လွင်လာသည်။ သို့အတွက် ထိုပုံပြင်များထဲမှ ဦးပေါ်ဦး ကို ဖယ်လိုက်မှသာ ရိုးစင်းသော ဟာသ ပုံပြင်များ ဖြစ်လာပေတော့ သည်။

ဒုတိယတွဲနှင့် တတိယတွဲတို့တွင် စကားတောင်စားနှင့် ငလက်တို့ ငညို၊ ခုံတော် မောင်ကျဖမ်း၊ သင်္ဃာ စကားပုံ ပေါင်းချုပ်မှ ပေါ့ပါးသော ရယ်စရာများ ပါဝင်ပါသည်။

ဤတွင် စကားတောင်စားကို ရယ်စရာ ပုံပြင်ထဲမှ ရယ်စရာ စကား

တောင်စား အဖြစ်သာ သဘော ထားကြစေလိုပါသည်။ ဟံသာဝတီ နေ ပြည်တော်မှ သံ အဖြစ် မကြာခဏ စေလွှတ် ခံရသော ပညာရှိ အမတ် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် မြန်မာတို့သည် စကား အပြော ကောင်းသူအား စကားတောင်စားဟု ချီးကျူး ခေါ်ဝေါ်လေ့ ရှိကြသဖြင့် စကား အပြော ကောင်းသူအား မှည့်ခေါ်ထားသော 'လုပ်စကားတောင်စား' မူ ဖြစ်နိုင် ပေသည်။

နောက် တစ်ချက်မှာ ချီပါသား ပခန်းသား ဖြစ်ပေ၏ ။

ရှေ့စာအုပ်များတွင် ဖော်ပြ ပါရှိမည့် ချီပါသား ပခန်းသားများမှာ မည်သည့် မြို့နယ်၊ မည်သည့် အရပ်က ချီပါသား ပခန်းသားမှ မဟုတ် ပါ။ မြန်မာ့ ရိုးရာ ပုံပြင် အဖြစ် ရှေး နှစ်ပေါင်း များစွာ ကတည်းက မြန်မာတို့ ပြောခဲ့သော ရယ်စရာ ပုံပြင်ထဲမှ ချီပါသားမျှသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ပုံပြင်ထဲက ပခန်းသားမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို ချီပါသား ပခန်းသားမှာလည်း မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု နယ်ပယ် တွင် ရှိကောင်း ရှိနိုင်သည့် လူနောက် လူပြောင်များ လူလိမ်များ၏ အမူအကျင့်များ ပါဝင်သည့် နည်းတူ ရှိရန် ခက်ခဲသော အမူအကျင့် များလည်း တွေ့နိုင်ပေသေးသည်။ သို့အတွက် ကြားဖူးနားဝ ဟာသများ ကို စာ အရေး ကောင်းသူ တစ်စုံတစ်ဦးက စုစည်း တင်ပြခဲ့ဟန် တူပေ သည်။

ကြားဖူးနားဝ ဟာသများကို တစ်ပုဒ်စီ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖော်ပြခြင်းထက် ယုတ္တိ ယုတ္တာဖြင့် ဇာတ်ကောင်များ တကယ် ရှိလေ ဟန် ဖန်တီးပြီးမှ ရယ်စရာများကို ဇာတ်ကွက် ဖော်ကာ ရေးသားသည့် အတွက် မှတ်မိသားမိ ရှိသွားသည်။ ပြောစမှတ် တွင်သွားသည်။

စကား တတ်သော လူတစ်ယောက်ဟု မဖော်ပြဘဲ ချီပါသား အမည် တပ်ပြီး ကတ်ဖဲ့ လုပ်ပုံကို ရေးလိုက်သောအခါ မှတ်မိသွားသည်။ 'ချီပါ သား ပြောသလိုပဲ၊ ချီပါသား လုပ်သလိုပဲ' ဟူ၍ လည်း 'တွင်' သွား တော့သည်။

စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း တကယ် ရှိသည်ဟု အင်္ဂလိပ် စာ ဖတ် ပရိသတ်များ ထင်မှတ် ခဲ့ကြဖူး၏။ မြန်မာတွင်လည်း တကယ့် ချီပါ အရပ်က ပခန်း အရပ်က လူများဟု ရှေးအခါက ထင်မှတ် မှားခဲ့ ကြသည်မှာ မဆန်းပေ။

ထို့ပြင် ခုံတော် မောင်ကျမ်းနှင့် ရဟန်းတော် တစ်ပါး အကြောင်း အရာမှာလည်း ဟာသ ပုံပြင်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်များဟု သဘော ထားလိုက် ခြင်းက အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခုံတော် မောင်ကျမ်း ပုံပြင် ကို ကြည့်လျှင်လည်း ဟာသ ကဲထားသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

လူစွမ်းကောင်း မိတ္တ ပုံပြင်မှာ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ ဇာတ်မှ ဖြစ်၏ ။

သို့ရာတွင် ဒုဋ္ဌဂါမဏိ ဇာတ် စကားပြေကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုပါမူ ထို ဇာတ်ကောင်ကို တွေ့ရဖွယ် မရှိပါ။

ဤ မြန်မာ့ရိုးရာ ဟာသ ပုံပြင်များတွင် ပါရှိမည့် 'လူစွမ်းကောင်း မိတ္တ' မှာ ကွက်စိပ်ထဲမှ ဇာတ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။

ကွက်စိပ်တို့၏ သဘောမှာ ဟာသ ကဲသော ဖျော်ဖြေရေး ဖြစ်သဖြင့် လွန်သော ကဲသော ဇာတ်ကောင်များကို အခွင့် သာလျှင် သာသလို ထိုး ထည့်လေ့ ရှိပါသည်။

ကွက်စိပ်စာ၏ အရေးအဖွဲ့မှာ ရကန် မေတ္တာစာ ဟောစာတို့နှင့် နီးစပ်၏ ။ ရကန်ကို ရေးပြီ ဆိုလျှင် ရကန် ဝိသစေရန် ကန်ရ ကျောက်ရ ထွေရ ငေါရ သရော် ရတော့သည်။ ထိုစာနှင့် ညီအစ်ကို တော်သော ကွက်စိပ် စာမှာလည်း သရော် လှောင်ပြောင်မှုများ ချဲ့ကားမှုများ ပါလာ တော့သဖြင့် ရကန်ထက်ပင် မြူးသည်။

သို့ကြောင့် လူစွမ်းကောင်း မိတ္တမှာ အမြူး အရွှင် စာထဲမှ လူ လွန်မသား ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ရိုးရာ ဟာသ ပုံပြင်များတွင် ပို၍ စုံလင် စေရန် ရည်သန်၍ ကွက်စိပ် စာကို စကားပြေသို့ ပြန်ဆို ဖော်ပြထား ပါသည်။ ရှုစား ကြည့်ကြပါ။ စိတ် ရွှင်လန်းကြ၊ အကြိုက် တွေ့ကြ လိမ့်မည်ဟု များစွာ ယုံကြည်ပါသည်။

သက်မဲ့ ပစ္စည်း၏ ဒေါသ

ရှေး လွန်လေပြီးသော အခါက ပုဂံပြည်တွင် 'တရားညှပ်ကြီး' တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူး လေသည်။ ညှပ်ကြီးမှာ ကွမ်းသီးများကို ခွဲစိတ်သော ကွမ်းညှပ်ပုံ ရှိ၍ အရွယ် အစားမှာမူ လူကို ညှပ်နိုင်အောင် ကြီးမားလှပေသည်။ တရားညှပ်ကြီး အလုပ် လုပ်ပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

'သင့် ပစ္စည်းကို ငါမယူ'

'ငါ့ ပစ္စည်းကို သင်ခိုးသည်' ဟူ၍ လူနှစ်ယောက် အငြင်းပွားနေလျှင် တရားသူကြီးထံ သွားနေရန် မလို။ သက်သေ ထူနေရန်လည်း မလိုအပ်ချေ။ ပိမ့်လယ်တွင် ထားသော တရား ကွမ်းညှပ်ကြီးသို့ လာရန်သာ ရှိသည်။

အငြင်းပွားသူ နှစ်ယောက် ကွမ်းညှပ်ကြီး ရှေ့တွင် စုံညီ ရပ်မိလျှင် တစ် ဦးဦးက စတင်ပြီး သစ္စာ ဆိုရ၏ ။ ဥပမာ စွပ်စွဲသူ တရားလို ဆိုကြပါစို့။

သူသည် ဟထားသော ညှပ်ကြီးထဲသို့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖြစ်စေ၊ လက်မောင်းကို ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် လက်ညှိုး ဖြစ်စေ၊ လက်ခလယ် လက် သူကြွယ်ကို ဖြစ်စေ သွားထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်

'ယခု ညှပ်ကြီး ဘေးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ရပ်နေသူသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ အသပြာ ငါးဆယ် ချေးယူသွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်ထံမှ အသပြာ ငါးဆယ် ချေးငှားသွားခြင်း မရှိပါဘဲလျက် လိမ်ညာ စွပ်စွဲမိပါက ကျွန်ုပ် လက်အား ဖြတ်တောက် ပါစေသား'

စွပ်စွဲသော တရားလိုသည် လည်ဆယ် စွပ်စွဲငြားအံ့။ ဟနေသော ညှပ်ကြီးသည် ဒိုင်းခနဲ ကျလာကာ တိခနဲ ဖြတ်လိုက်လိမ့်မည်။

ထိုအခါတွင် အစွပ်စွဲ ခံရသူက ညှပ်ထဲ လက်သွင်းကာ စကား ဆိုရန် မလိုတော့ပြီ။ ညှပ်ကြီးက စီရင်ပေးပြီးပြီ မဟုတ်သလော။ သို့ရာတွင် ညှပ် ကြီးက ဘာမျှ မလုပ်လျှင် စွပ်စွဲ ခံရသူ၏ အလှည့် ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း ညှပ်ထဲသို့ မိမိ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို သွင်းပြီးလျှင် သစ္စာ မူရတော့မည်။

'ယခု ညှပ်ကြီး ဘေးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ရပ်နေသူသည် ကျွန်ုပ်အား မတရား စွပ်စွဲပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံမှ မည်သည့် ငွေကြေးကိုမျှ ချေးငှား ယူငင် ထားဖူးခြင်း မရှိပါ။ ဤစကား မမှန်ပါက ကျွန်ုပ်အား ပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ပါ စေသား'

စွပ်စွဲသူ မှန်ကန်လျှင် အစွပ်စွဲ ခံရသူကို ညှပ်ကြီးက ညှပ်သည်။ စွပ်စွဲသူ မှားလျှင် စွပ်စွဲသူကို ညှပ်ကြီးက ညှပ်သည်။ သို့အတွက် လူများသည် လိမ်ညာ လှည့်ဖြားမှု မပြုကြ။ ညှပ်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏ ။

ညှပ်ကြီးသည် တရား စီရင်၏ ။ သို့ရာတွင် လူ မဟုတ်သည့် အတွက် တံစိုး ပေး၍ မရ။ လာဘ်ထိုးလျှင်လည်း မောရုံသာ ရှိမည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် မမှန်သူသည် ပြေးပုန်း ရှောင်လွှဲတော့သည်။ ညှပ်ကြီး ရှေ့သို့ကား မလာရောက်ကြချေ။

ထိုသို့ တော်တည့် မှန်ကန်သော တရားညှပ်ကြီး ရှိသည့် အတွက် အငြင်း အခုံ အလိမ် အကောက်များ ပပျောက် အေးချမ်း နေပါလျက်က အမှု တစ်ခု ရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်လာသေး၏ ။ တရားလိုက လူ ဒါယကာ။ တရားခံမှာ ဖိုးသူတော်။

ဖိုးသူတော်သည် တောင်ငူမှ တဒေါက်ဒေါက် ထောက်လျက် တရား ညှပ်ကြီး ဘေးသို့ ရှေ့ဆောင်ကာ ရောက်ရှိလာ၏ ။ သူ့နောက်မှ ပါလာသော ဒါယကာအား လှည့်ကြည့်ပြီး မေး၏ ။

'ဒါယကာ အရင် သစ္စာ ဆိုမလား၊ ငါ အရင် ဆိုရမလား'

'ကျုပ် ဆိုမယ်' ပြောကာ ဒါယကာသည် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ညှပ်ကြီး အနား သို့ ကပ်လာသည်။ ဟနေသည့် အထဲသို့ လက်ကောက်ဝတ်ကို သွင်းသည်။

'အို တရားညှပ်ကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤဦးသူတော်ထံတွင် ရွှေတစ်ကျပ် သား အပ်နှံထားခဲ့ရာ တစ်နှစ် ကျော်ပါပြီ။ ယခုအခါတွင် ပြန်တောင်းသော အခါ မရတော့ပါ။ ပေးပြီးပြီဟု ငြင်းနေပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် ဦးသူတော်ထံ တွင် အပ်နှံထားသော ရွှေ တစ်ကျပ်သားကို ပြန်မရသေးပါ။ အကျွန်ုပ် မမှန် မကန် ပြောဆိုမိပါက ထက်ပိုင်း ပြတ်အောင် ညှပ်ပါလော့'

ညှပ်ကြီးသည် ဒိုင်းခနဲ ကျမလာပါ။

ဒါယကာသည် ရွှင်ပျစွာဖြင့် ဖိုးသူတော်အား လှည့်ကြည့်သည်။

'ဘယ်လိုတုံး ဦးသူတော်၊ ဆက်ပြီး လိမ်နေဦးမှာလား' ဟု အပေါ်စီး လေသံဖြင့် မေးသည်။

'မင့် ရွှေတစ်ကျပ်သား ဘယ်နှခါ ပြန်ပေးရမတုံး'

'ခင်ဗျားဟာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားပြီး မုသား ပြောရတာ မရက် ဘူးလား'

'ဒါယကာ၊ သည်လို မတရား မစွပ်စွဲနှင့်၊ ပြန်ပေးပြီးပြီ'

'ကဲ ဒါဖြင့် ညှပ်ထဲ လက်သွင်း၊ သစ္စာဆို'

ဒါယကာ ရဲရင့်သည့် နည်းတူ ဖိုးသူတော်လည်း ရဲရင့်ပါသည်။

'အမယ်၊ ဘာပြုလို့ သစ္စာ မဆိုရဲရမှာတုံး' ပြောရာက လက်ကို ညှပ်ကြီး ထဲသို့ သွင်းသည်။ သို့ရာတွင် လက်ထဲ၌ တောင်ဌေးနှင့် ပန်းတွေ ကိုင်ထား သည်။ ကျန် လက်တစ်ဖက်ထဲတွင်လည်း ကြေးစည်နှင့် အိတ်ကို ကိုင်ထား သည်။ ညှပ်ကြီးထဲသို့ တောင်ဌေးနှင့် ပန်းတွေ ကိုင်ထားသော လက် သွင်း၍ မရ။

တောင်ဝှေးနှင့် ပန်းကို ဟိုဘက် လက်သို့ ပို့၍ လည်း မကိုင်နိုင်အောင် များနေသဖြင့် ဒါယကာထံ လှမ်းပေးသည်။

'ငါ့နှယ်နော်၊ ရှုပ်လိုက်တာ၊ ယူထားစမ်းကွယ်'

ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်နေရသဖြင့် ဒါယကာမှာ ကူညီသည့် အနေဖြင့် တောင်ဝှေးနှင့် ပန်းစည်းကို လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

'ငါသည် ငါ့အား စွပ်စွဲသော ဒါယကာထံမှ ရွှေတစ်ကျပ်သား လက်ခံထားဖူးသည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါ၏ ၊ သူ့ရွှေကို သူ့ထံ ပြန်ပေးပြီးသည်မှာလည်း မှန်ပါ၏ ၊ မမှန်မကန် ပြောမိပါက ပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ဖြတ်ပါစေသား'

ညှပ်ကြီး ခိုင်းခနဲ ကျမလာပါ။

ဖိုးသူတော်သည် အောင်မြင်သူ၏ အပြုံးဖြင့် ဒါယကာကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပန်းစည်းနှင့် တောင်ဝှေးကို ပြန်ယူသည်။

တရားလိုသည် နာကြည်းသော အကြည့်ဖြင့် ဖိုးသူတော်အား ကြည့်သည်။ ညှပ်ကြီးကိုကား အံ့ဩစွာ ကြည့်သည်။

ကြုံတောင်ကြုံခဲ့ တွေ့မြင်ရသော စွပ်စွဲ ငြင်းဆန်မှုကို လာရောက် ကြည့်ရှုသော ပရိသတ်လည်း အံ့ဩနေသည်။ ဒါယကာ မှန်လျှင် ဖိုးသူတော် မှားရမည်။ ဖိုးသူတော် မှားလျှင် ဖိုးသူတော် အညှပ် ခံရမည်။ ဖိုးသူတော် မမှားလျှင် ဒါယကာ မှားရမည်။ ဒါယကာလည်း အညှပ် မခံရ။

'ညှပ်ကြီး ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာတုံး'

လူ အချို့က မရဲတရဲ အော်ဟစ်၏ ။

ညှပ်ကြီးသည် စကား မပြောတတ်သဖြင့် မချေပနိုင်။ စကား ပြောတတ်ပါမူ 'ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ အချင်းချင်း မလိမ့်တပတ် လုပ်နေတာ' ဟု ချေပလိမ့်မည်။

စင်စစ် ဖိုးသူတော်သည် သူယုတ်မာ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသူ ဖြစ်၏ ။
မုသာဝါဒ လွတ်အောင် ပွတ်ကာ သီကာ လိမ်၏ ။ သစ္စာ ဆိုပြီး ချထားသော
ညှပ်ကြီးမှာ သူ့စည်း သူ့ခွင်တွင်းမှာသာ ညှပ်ခွင့် ရှိ၏ ။

အကယ်၍ ဖိုးသူတော်သည် တောင်ဌေးကို သူ၏ ဘယ်လက်ထဲတွင် ဖြစ်
စေ၊ ညာလက်ထဲတွင် ဖြစ်စေ ကိုင်ထားပြီး 'သူ့ ရွှေတစ်ကျပ်သား ပြန်ပေးပြီး ပါပြီ'
ဆိုအံ့။ ညှပ်ကြီးက ခိုင်းခနဲ ညှပ်ပစ် ဖြတ်ပစ်လိမ့်မည်။

ယခုသော် တောင်ဌေးကို ဒါယကာထံ ပေးထားသည်။

တောင်ဌေး အခေါင်းထဲတွင် ဒါယကာ၏ ရွှေတစ်ကျပ်သား ရှိနေသည်။
ဤသည်ပင်လျှင် ပြန်ပေးပြီးပြီ မဆိုနိုင်သလော။ ဆိုနိုင်သည်။ ဆိုနိုင်သော ကြောင့်
ညှပ်ကြီးက မညှပ်။

စွပ်စွဲသူနှင့် စွပ်စွဲခံရသူတို့ နှစ်ဦးလုံး မှန်ကန်နေသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းသည်
ပုဂံ တစ်မြို့လုံး ပြောစရာ ဖြစ်တော့သည်။ လူအများသည် မည်သည့် အတွက် ဤသို့
ဖြစ်ရသနည်းဟု ဖိုးသူတော်ထံ စုံစမ်းကြ၏ ။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စုံစမ်း ကြသောအခါ
ဖိုးသူတော်၏ လိမ်ညာဏ်ကို သိသူ ရှိလာတော့၏ ။

ထိုမလိမ့်တပတ် ညာဏ်ကို သိသူ အချို့က သစ္စာမူရာ ညှပ်ကြီးကို မလိမ့်
တပတ် လုပ်ကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သစ္စာစူးလွတ် လိမ်ကြခြင်း ဖြစ်ရာ
ညှပ်ကြီးမှာ ကြာသောအခါ ရှက်လာသည်။ ရှက်ရာက ဒေါသ ဖြစ်လာတော့ သည်။

သက်မဲ့ ပစ္စည်းကြီး ဒေါသ ထွက်လာသောအခါ မလှုပ်ရှားတော့ပေ။
မှားသော အမှု ရောက်လာလည်း မညှပ်ပေ။ လုပ်ချင်ရာ လုပ် ပြောချင်ရာ ပြော
လိမ်လိုသမျှ လိမ်ကြ ပုဂံ ညှပ်ကြီးကား မတုန်မလှုပ်ဖြင့်သာ ရှိနေပေ တော့သတည်း။

မိုးဟု ပြောရာ ချိုးဟု ကြား

ရှေးရှေးတုန်းက ရွာ တစ်ရွာတွင် ထန်းသမား တစ်ယောက် ရှိလေသည်။
အကြောင်း မသင့်သဖြင့် ခများမှာ နား ကောင်းစွာ မကြားရှာချေ။

ထိုရွာ၏ တစ်နေရာတွင်လည်း ထန်းသမား နည်းတူ အကြား အာရုံ
ချို့တဲ့သော ဆိတ် ကျောင်းသမား တစ်ယောက် နေထိုင်လျက် ရှိပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ထန်းသမားသည် ထန်း လှီး နေ သည်။ သခင် သွားရာသို့
တကောက်ကောက် လိုက်လေ့ ရှိသော သူ့ခွေးသည် ထန်းတောထဲ၌ လှည့် လည်
သွားလာနေချေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိတ်ကျောင်းသူသည် ဆိတ်များကို အိမ်သို့ မောင်းနှင်ကာ
ခြံသွင်းသည်။ ဤတွင် ဆိတ်တစ်ကောင် လျော့နေသဖြင့် အလျင်အမြန် ပြန်
ထွက်လာသည်။

ဟိုနေရာ ရှာ သည်နေရာ ကြည့်ဖြင့် ဆိတ်ပျောက်ကို ရှာသည်။ မတွေ့
ပါ။ နေ့ အလင်းရောင်ကလည်း မကြာမီ ကုန်ဆုံးတော့မည်။ မှောင်ခါမှ ဆိုလျှင်
ဆိတ်ကို တွေ့ရန် ဝေးစွာ လူ အတွက်ပင် မြွေပါး ကင်းပါး စိုးရိမ်ရသည်။

ဆိတ်ကျောင်းသားသည် ရှာရင်း ဖွေရင်း ထန်းတောထဲသို့ ရောက်လာ
သည်။ ထန်းသမားကို လှမ်းမြင်သောအခါ အတွေး ဝင်လာသည်။

- အမြင့်ကြီးက လူဟာ မြေပြင်ပေါ်မှာ လျှောက်နေတဲ့ လူထက် ဝေး ဝေး
မြင်နိုင်တယ်၊ အများကြီးလည်း မြင်နိုင်တယ်၊ ထန်းသမားကို အကူအညီ
တောင်းရရင် လွယ်ကူနိုင်တယ် -

သို့ကြောင့် 'ဗျို့ ထန်းသမား' ဟု လှမ်းအော်၏။

ထန်းသမားမှာ နားလေးသော်လည်း ကြွားဝါချင် စကား ပြောချင်နေ၏။

သို့အတွက် ထန်းတောထဲမှ ဖြတ်သန်းသွားသူများကို ဂရုတစိုက် ငဲ့ကြည့်၏။

ငဲ့ကြည့်သဖြင့် ဆိတ်ကျောင်းသား မော့အော်သည်ကို မြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အသံ ကို မကြားပါ။ ဟန်ပန်ကို မြင်ရုံဖြင့် သူ့ကို ခေါ်ကြောင်း သိသည်။

'ဆိတ်တစ်ကောင် ပျောက်နေလို့ဗျို့၊ ဘယ်နားမှာများ မြင်လိုက်မိသတုံး'

ထန်းသမားသည် ဆိတ်ကျောင်းသား၏ ပါးစပ် လှုပ်ပုံကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် 'ခင်ဗျား ပိုင်တဲ့ ထန်းပင် ဘယ်လောက် များသတုံး' ဟု ကိုယ် လိုရာ ကိုယ် ဆွဲပြီး ကြားလေ၏။

သို့ကြောင့် လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် တုံ့ပြန် ဝါကြွား၏။

'ဟောဟိုဘက် တစ်တန်း မည်းမည်းမြင်သမျှ ထန်းတောတွေဟာ ကျုပ် နှင့် ကျုပ် ယောက္ခမ ပိုင်တာပေါ့ဗျာ'

ဆိတ်ကျောင်းသူမှာလည်း ဆိတ်တွင် ဇောကပ် နေသဖြင့် 'ဟောဟို တောင် ဘက် နားမှာ ခုနက ဆိတ်တစ်ကောင် မြင်လိုက်သဗျ' ဟု လိုရာဆွဲပြီး ကြား သည်။ မတော်တဆ ခွေးကိုက်နေမှဖြင့် မြွေကိုက်နေမှဖြင့် ဟူသော စိုးရိမ် စိတ် ကဲကာ အပြေး လာခဲ့သည်။

ဆိတ်ကို တွေ့ပါသည်။ ခွေးမကိုက် မြွေမကိုက်ပါ။ သို့ရာတွင် ဘောက် ဖတ် တုတ်သဖြင့် စန့်စန့်ကလေး အသက် ပျောက်နေပြီ။

ဆိတ်ကျောင်းသားမှာ ဆိတ်တစ်ကောင် သေသွားသဖြင့် ဝမ်းနည်းသော် လည်း တစ်နည်း လှည့်တွေးကာ ဝမ်းသာ၏။ ကျေးဇူး တင်၏။

- ကြည့်စမ်း၊ ထန်းသမား ညွှန်ပေလို့၊ သူသာ မညွှန်ရင် နေဝင်လို့တောင် သည်နေရာကို ငါ ရောက်ချင်မှ ရောက်မယ်၊ ငါ မရောက်ခင် သည့်ပြင်လူ

တွေ့သွားရင်၊ ခွေးစားသွားရင် ငါ့မှာ ဘာမှ ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး -

ဆိတ်ကျောင်းသားသည် ဆိတ်သေကို ကုပ်ပေါ် ခွတင်လျက် ပြန်လာသည်။ ထန်းသမား ထန်းပင်ပေါ်မှ အဆင်းနှင့် နှိပ်ကံသည်။ ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားသည်။ ထန်းသမား ရှေ့သို့ ဆိတ်သေကို ပစ်ချသည်။

'ခင်ဗျား ညွှန်ပေလို့ ဆိတ်သေကို ချက်ချင်း တွေ့တာမျိုး၊ ကျေးဇူး ဆပ်တဲ့ အနေနှင့် ဟင်းစား ပေးပါရစေ၊ ကဲ ပေါင် တစ်ပေါင် လှီးယူဗျာ'

ထန်းသမား ခမျာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးလျက် တွန့်တွန့်လိမ်လိမ် ဖြစ်သွား၏ ။

'အမယ် ဘာပြုလို့ လျော်ရမှာတုံး၊ ခင်ဗျာ ဆိတ်ကို ကျုပ်ခွေး ကိုက်တာ ဘယ်သူ မြင်တုံး၊ ကျုပ် ခွေးဟာ သည်နားမှာပဲ နေတာ'

ထန်းသမားက အလျင်အမြန် ကာကွယ်ပြီးလျှင် ဆိတ်ကျောင်းသားအား အကဲခတ်သည်။ ကျေနပ်ပုံ မရ။

- မဖြစ်ဘူး၊ သူကြီးဆီ သွားပြီး ဦးခင်အောင် တိုင်ထားမှ -

ထန်းလှီးရန် ထန်းပင်များ ကုန်ပြီမို့ ထန်းသမားသည် ရွာထဲသို့ အပြေးလာခဲ့၏ ။ နားထိုင်းသူပီပီ အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် လှမ်းခေါ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ သည်။

'သူကြီး၊ သူကြီး၊ ဟောဟိုမှာ ဆိတ်ကျောင်းသားက သူ့ ဆိတ်ကို ကျုပ်ခွေး မကိုက်ဘဲနှင့် ကိုက်ပါတယ် စွပ်စွဲနေတယ်'

စင်စစ်အားဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသူမှာ သူကြီး မဟုတ်။ သူကြီး၏ မယား ဖြစ်သည်။ သူသည် ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောနေ သည်။ စကား ပြောပုံမှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း မဟုတ်။ လက်တို့ ခြေတို့ ခါးတို့ ပုခုံး ကိုင်လျက် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့လျှင် မိမိက အနေ မဟုတ်သောအခါ အမှန်အတိုင်း မကြားဘဲ 'ဒါ

လား သူကြီး မယား၊ လင့် ကွယ်ရာမှာ သည်လိုနေတာ ဘယ်ကောင်းမတုံး၊ သူကြီး ပြန်လာမှ တိုင်ရဦးမယ်' ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲပြီး ကြားသည်။

ထန်းသမားကား သူ တိုင်သူမှာ သူကြီး မဟုတ်၊ မယား ဖြစ်နေသဖြင့် စကား ထပ်မံ ပြင်ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏ ။

သူကြီး မယားမူ ဒေါသ ဖြစ်လျက် ကျန်ခဲ့ရာက နောက်ဖေးဘက်တွင် တောင်းရက်နေသော လင်သူကြီးထံ ထလာ၏ ။ ထန်းသမား မတိုင်မီ မိမိက ဦးအောင် ပြောထားရန် အကြံဖြင့် ဖြစ်၏ ။

'ကိုအဝှာ၊ တော့ညီနှင့် ကျုပ်နှင့် အိမ်ရှေ့မှာ စကား ပြောနေတာကို ထန်းသမားက သားပုပ်လေလွင့် မတော် မတရား ပြောသွားတယ်၊ ခေါ်ပြီး ဆုံးမပေးပါ၊ ကျုပ် မခံနိုင်ဘူး'

သူကြီးမှာလည်း သူမယား နည်းတူ နားထိုင်းသူ ဖြစ်ရကား သူ လိုရာသို့ ဆွဲပြီး ကြားလေသည်။ သူ လိုရာကား 'ဝါဖတ်ခြင်း' ဖြစ်သည်။

'ရက်တုန်းကတော့ ဝါပ ခြင်းပဲ၊ အေး ဖင်တော့ နည်းနည်း ရှူးသွား တယ်၊ ဖင်ရှူးသွားတော့ကော ဘာဖြစ်သတုံး၊ ဝါထည့်လို့ ရရင် ပြီးတာပဲ'

သူကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဝါဖတ်ခြင်းကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။

ဝါဖတ်ခြင်းကို ဆောင့်ချသော အမူအရာနှင့် ပါးစပ် လှုပ်ပုံကို တွဲစပ် ပြီး သူကြီး မယား အဓိပ္ပာယ် ကောက်ပုံမှာ 'မင်း နေပုံ ထိုင်ပုံ အဟုတ် မဟုတ်လို့ ထန်းသမားက ပြောသွားတာပဲ၊ မင်းကကော အဟုတ် ဟုတ်လို့ လား၊ ဟေ့ သည်မယ်၊ မင်း မျောက်မွေးနေတာ ငါ မသိဘူး မှတ်သလား' ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

သူကြီးမယား အလွန် စိတ်ဆိုးသည်။

'နင်သာ သူတစ်ပါး သားပျို သမီးပျိုကို ဖျက်ဆီးတာ၊ ငါ မျောက် မမွေးဘူး'

ချေပ ရန်တွေ့သည်။ ဝါးလုံးပိုင်း တစ်ချောင်းဖြင့် လက်ကို ရိုက်သည်။

'ဟဲ့ ဗိုင်းတာမ၊ ဒါလေး ပြောတာနှင့်များ ငါ့ကို ရိုက်လား နှက်လား နှင့်'

သူကြီးလည်း မယား၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ရိုက်
နှက် လေတော့သည်။ သူကြီးမယားမှာ ထန်းသမားက သားပုပ်လေလွင့် ပြော သွား၍
ရာဇမာန် ရှသည်တွင် လင်၏ မျောက်မွေးသည် စွပ်စွဲ စကားကြောင့် ရှက်ရာက
အသား နာသော အခါ ပို၍ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကာ ကျောင်းသို့ ပြေး သည်။

ကျောင်းက ဆရာတော်ကို သူကြီးသည် သေလုအောင် ကြောက်၏ ။ သို့
ကြောင့် သူ့လင်ကို ခေါ်ပြီး ရိုက်အောင် လျှောက်မည်။ ထို့ပြင် မိမိမှာ ကျောင်း
တကာ၏ မြေး ဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာသာ ပေးလိမ့်မည်။ ထိုစိတ်ကူးဖြင့် ပြေး လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျောင်းထိုင် ကိုယ်တော်မှာ မာတုဂါမ တစ်ဦးအား လက်ခံ စကားပြော
နေသည်။ နှစ်လံကျော် သုံးလံကွာ နေရာတွင် ထိုင်နေသော်လည်း ရယ်မော
နေသည်။ ဤအခြေအနေတွင် သူကြီးမယားက ရင်ထု ငိုယိုလျက် ရောက်လာ သော
အခါ နားလေးသူတို့ သဘာဝ အလျောက် ကြားချင်ရာ ကြားလေ၏ ။ ကြားပုံမှာ
'အမယ်လေး လုပ်ရက်လေခြင်း ဘုရား၊ ဒကာ ဒကာမ မျက်နှာကို
မထောက်နိုင်ရင်လည်း လူထွက်ပါတော့လား' ဟူ၏ ။

သို့အတွက် မျက်စိပျက် မျက်နှာ ပျက်လျက် ဧကသီ ဖရိုဖရဲဖြင့် ထ
သွားကာ ဖိုးသူတော်အား လှမ်းခေါ်၏ ။ ဖိုးသူတော်မှာ နားလေးသော်လည်း
ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်လာသော ကိုယ်တော်ကို မြင်သဖြင့် ကျောင်းပေါ်သို့
ပြေးတက်လာ၏ ။

'ဟဲ့ သူတော်၊ ကျောင်း ဒါယကာရဲ့ မြေး သူကြီးမယားက အထင် လွဲ ပြီး
ငါ့ကို ကျောင်းပေါ်ကနေ နှင်ချနေပြီ၊ အထုပ်အပိုး ပြင်ဟ၊ သင့်ရာကို သွားကြစို့'

ဖိုးသူတော်ကမူ 'ဟဲ့ သူတော်၊ ခြေရင်းက တလဖုတ်ဟာ အမြင် မလှ

ဘူးဟယ်၊ မီးနှင့် မြန်မြန် ရှိပစ်လိုက်စမ်း' ဟူ၍ စိတ်သန်ရာ ဆွဲပြီး ကြား သည်။
သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းပေါ်မှ ဝမ်းသာအားရ ပြေးဆင်းသည်။ တလဖုတ် တဲကို မီးတင်
ရှို့သည်။ မီးသည် တဲချည်း မလောင် ကျောင်းကိုပါ ဝါးမျို သည်။ ကျောင်းမှ
မီးပွားများ လွင့်လာသောအခါ ရွာကိုပါ ကူးစက် လောင် ကျွမ်းလေသတည်း။

နောက်ထပ် တစ်ပုံ ရှုပါဦး။

ဖော်ပြပြီးသော ပုံပြင်တွင် နားထိုင်းကြီး ခြောက်ဦး ဖြစ်သည်။
အောက်တွင် ဖော်ပြမည့် ပုံပြင်မှာ လေးဦးတည်း ဖြစ်သည်။ ပင်းပုံ ထိုင်းပုံ
အကွက်လည် သော်လည်း တစ်နေရာတွင် တူနေသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

'ဟဲ့ ဘယ်သူ ရှိတုံး၊ တစ်ယောက် လာစမ်း'

ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ဘုရားသည် ကွမ်းစားရန် အတွက် ကွမ်းအစ်
ဖွင့်ပြီး ကွမ်းယာ ယာနေရာက ခြေရင်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ အသံပေး၏ ။

သာမဏေ သုံးလေးပါး ထိုင်နေရာမှ တစ်ပါး ပြေးလာသည်။ ဒူးနှစ်လုံး
ချထောက်လျက် ထိုင်၏ ။

'ဟဲ့ ကိုရင် ဥတ္တရ၊ ရွာထဲ သွားပြီး နီးရာအိမ်က ကွမ်းစား ဆေးရွက်ကြီး
နည်းနည်း အလှူခံချေစမ်း၊ မြန်မြန်သွား မြန်မြန် ပြန်ခဲ့၊ ဆရာတော် ကွမ်းစား ခါနီး
ဆေးရွက်ကြီး ကုန်နေလို့လို့ ပြော'

'မှန်ပါ ဘုရား'

သာမဏေ သျှင်ဥတ္တရသည် ချက်ချင်း ကျောင်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့
သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လည်း အပြေး လာခဲ့သည်။ ရွာသို့ ဝင်ချိန်တွင်ကား
မပြေးတော့ပါ။ ဣန္ဒြေဆည်သည်။ ဧကသီကို သပ်ရပ်စွာ ကပ်ထားသည်။

ရွာတံခါးနှင့် အနီးဆုံး အိမ်မှ ရက်ကန်းခတ် ခြုံသံ တလွင်လွင် ထွက်
နေသည်။ ဆရာရင်း ဒါယကာရင်းလည်း ဖြစ်သည်။ မိမိနှင့်လည်း ရင်းနှီး သည်။

ကွမ်းရွက် လေးငါးရွက်မျှသော် ရတန် ကောင်း၏။

ဆရာတော် ခိုင်းလိုက်သည်မှာ ဆေးရွက်ကြီး။ ကိုရင်မှာ နားလေးသဖြင့် ကြားချင်ရာ ကြား၏။ ကြားသော်လည်း ယုတ္တိရှိအောင် ဆက်စပ်ပြီး ကြား၏။ အိမ်ခေါင်းရင်းတွင် ခြုံသံ တလွင်လွင်ဖြင့် ရက်ကန်း ခတ်နေသော မာတုဂါမ ကလေးမှာလည်း နားက ခပ်ထိုင်းထိုင်း ဖြစ်ရာ 'ဒါယိကာမလေး၊ ဘုန်းကြီး ကွမ်းစားခါနီး မှာ ကွမ်း ကုန်နေလို့၊ ကွမ်း လေး ငါး ရွက် လှူစမ်းပါ' ဟူ၍ ပြောသည်ကို 'ငါ ရှင်လိင်ပြန်တဲ့ အခါ ဝတ်ဖို့ တစ်ဝတ်စာ ချန်ထားလိုက် စမ်းဟာ' ဟု ကြားသည်။

သို့ဖြစ်သဖြင့် မျက်စောင်း ချိတ်လိုက်သည်။

'ကိုရင် ဥတ္တရတို့များ လည်ပုံ လည်ပန်းနှင့် တော်တော် နံ၊ အခု ခတ် နေတာ ပုဆိုး မဟုတ်ဘူး ဘုရား၊ တင်းတိမ် တင်းတိမ်'

ကိုရင် ဥတ္တရကား ဤသို့ မကြားပေ။

'ကွမ်းရွက် လေးငါးရွက်များ တောင်းနေရသေးသလား ကိုရင်ရယ်၊ ရေ အိုးစင် အောက်မှာ ငှက်ကပ်သလောက် ယူသွား'

ကိုရင်သည် ကျေနပ်စွာဖြင့် ရက်ကန်းစင် ဘေးမှ ခွာသည်။ အိမ်တံခါးဝ ဘေးရှိ ရေအိုးစင် အောက်တွင် အထုပ် လိုက်ချထားသော ကွမ်းထုပ်ထဲမှ ဆယ် ရွက်ခန့် နှိုက်ယူသွားလေ၏။

ရက်ကန်း ခတ်နေသော ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် အပျိုချောသည် လည် ဆန့်ကာ မျှော်ကြည့်၏။ ကွမ်းထုပ်ကို ကိုရင် ဖြေပြီး ယူသွားသည်ကို မြင် ၏။ 'ကိုရင် မပြောမဆိုနှင့်' ဟု လှမ်းအော်သေး၏။

ကိုရင် ဥတ္တရ မကြားပါ။ ကြားလျှင်လည်း 'အကုန်လုံး ယူသွားရောပေါ့' ဟု ကြားကောင်း ကြားနေဦးမည်။

လုံမလေး မကျေနပ်ပါ။

နှုတ်ခမ်း စူကာ ထဘီ စွန်တောင် ဆွဲကာ ခြေဆောင့်ကာဖြင့် နွားတင်း ကုပ် ဘေးရှိ မိခင်ထံသို့ လာသည်။ မိခင်သည် သမီး အတွက် ရက်ဖောက် ယောက်နေသည်။ 'ညောင်းသွားပြီလား သမီး' ဟု ပြုံးချင်စွာ မေးသည်။

အပျိုချောကမူ 'မျက်နှာ မကောင်းပါလား သမီး' ဟု ကြားသဖြင့် ဒေါ နှင့် မောနှင့် တိုင်တမ်း၏ ။

'အမေ အမေ၊ ကိုရင် ဥတ္တရရယ်၊ မပြောမဆိုနှင့် အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး ကွမ်း ရွက်တွေ ပိုင်စိုး ပိုင်နင်းနှင့် ယူသွားသတော့'

အမေမှာလည်း သမီးနှယ် နားလေးသော ရွှေနားဖြစ်ရာ 'အမေ အမေ၊ သမီး ယောက်ျား ယူချင်ပြီ' ဟု ကြားလေ၏ ။

အမေသည် မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးလျက် ရင်ကိုမသည်။

'အမယ်လေး အခုမှ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပါသေးကလား သမီး ရယ်၊ နို့အပ်စော်မှ မပျောက်သေးပါကလား'

သမီးချော ကျေနပ်သွား၏ ။

'သည် ကိုရင်တော့လား၊ ကြိမ်လုံး ကြီးကြီးနှင့် အရိုက်ခံရအောင် ဘုန်း ကြီး သွားလျှောက်မယ်၊ နေနှင့်ဦးပေါ့' ဟူ၍ ကြားသောကြောင့် ဖြစ်၏ ။ သို့လျှင် ကြားလိုရာ ကြားကာ ကျေနပ်စွာဖြင့် ရက်ကန်းစင်သို့ ပြန်သွား၏ ။

အမေသည် သမီး၏ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်၏ ။ 'မြေစာပင် ပုခက် လွဲတာ သည်ခေတ် ထင်ပါရဲ့' မြည်တမ်းရင်း ထရပ်သည်။ သမီးချောလည်း ရက်ကန်း ဆက်ပြီး ခတ်နေပြီ။ သို့သော် အမေ စိတ် မအေးနိုင်။ မီးကို မလောင် ခင် တားမှဟု သဘော ရသဖြင့် လင်ကို ဇီကိတင် အသိ ပေးထားရန် အကြံ ရသည်။

လင်မှာလည်း ဇနီးနှင့် သမီး နည်းတူ အကြားအာရုံ ကသိသူ ဖြစ်သည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ရိပ်တွင် ဝါးတွေကို ခွဲစိတ် ချောဖြာလျက် တောင်း ပလုံး
ရက်နေပေသည်။

'တော့် သမီးကို နေရာ ချထားပေးဖို့ သင့်မယ် ထင်တဲ့ လူများ တော်
မျက်စိ ကျထားတာ မရှိဘူးလား အဖေကြီး'

လင့် ရှေ့တွင် ထိုင်ပြီး စိုးရိမ်သံ နှောလျက် မေးသည်တွင် သွားမည်း
ကြီးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်မောလျက် ပြန်ပြောလိုက်ပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏ ။

'မိုက်ပျံ့ ရှင်မရာ၊ လေးထောင့်ပုံ ဖင်တည်တာချင်း တူပေမဲ့ အခု
ရက်နေတာက တင်းတောင်းကွ၊ စိုက်တောင်း မဟုတ်ဘူး'

ဟာသ မင်းသား ဦးထော်ခဲ
ဗိုက်ထဲ ပြေးဝင်သော အိပ်မက်

ဟာသ မင်းသား ဦးထော်ခဲသည် ရယ်စရာ ရှင်စရာများကို လုပ်လေ့ ရှိ၏ ။ ဘုရင့် အမှုတော်ထမ်း ဖြစ်၏ ။ အချို့ အချက်အလက်များမှာ ကုန်းဘောင်ခေတ် တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဟန် တူသော ဦးပေါ်ဦး၊ ခုံတော် မောင်ကျဖမ်းတို့နှင့် ဆင် တူ၏ ။ သို့ရာတွင် ဦးထော်ခဲမှာ ဦးပေါ်ဦးထက် နှစ်ပေါင်း ရာချီ၍ စောစီးစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဟာသ မင်းသား ဦးထော်ခဲ အသုံးတော် ခံပုံများကို ရှုစားကြပါဘိ။

ရှေး လွန်လေပြီးသောအခါက အယုဒ္ဓယပြည်နှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိသော ဂန္ဓောဝါသ အမည် ရှိသည့် မွန် နေပြည်တော်တွင် မွန်မင်း တစ်ပါး ထီးဖြူ အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တော်မူ၏ ။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမည်တော်မှာ သီရိဂန္ဓော ဟု ပေ၏ ။

ထို သီရိဂန္ဓော ဘုရင် မင်းတရားကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး လောကဒေဝီ မှာ အလွန် လှပ တင့်တယ်၍ ကျက်သရေ အပေါင်း ခညောင်း၏ ။ မောင်းမ မိသံ ငြိခရံ သင်းပင်းလည်း လွန်စွာ များပြား လှပေ၏ ။

မင်းနေပြည်တော်ကြီး၏ ကြီးမား ခမ်းနားသော တံတိုင်း လေးဖက်တွင် တံခါး ကိုးပေါက် ရှိသည်။ ထူးခြား ဆန်းကြယ် တင့်တယ် သာယာသော ဥယျာဉ်ကြီးများနှင့် အတူ မင်းလမ်းမကြီး တစ်ဆယ့် နှစ်ရပ်လည်း ရှိသည်။

ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှသော ရွှေ မြို့တော်ကြီး၏ ရွှေ နန်းတော်ကို ရတနာ ကိုးမျိုးဖြင့် စီခြယ်ထားရာ နတ်ပြည်လားဟု အထင် မှားလောက်၏ ။

မြို့လေးထောင့်တွင် စစ်အင်္ဂါ လေးပါးကို အမြဲ ခင်းကျင်းထားကာ အောင်ပွဲရ စစ်မှူးကြီးများက ကွပ်ကဲ စောင့်ကြပ်လျက် မိန့်တော်သံကို နားစွင့် နေကြရ၏ ။
ထိုကဲ့သို့သော နိုင်ငံမျိုးကို မည်ကဲ့သို့သော ရန်သူများမျှ မလုပ်ကြံနိုင်ရကား သူဌေး သူကြွယ် ကုန်သည် လယ်လုပ်တို့ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကား သွားလာ ဝင်ထွက် နေကြသဖြင့် အလွန် သာယာ အေးချမ်း၍ စည်ကားလှပေ၏ ။

ဤဂန္ဓောဝါသ နေပြည်တော်ကြီး၏ တစ်ခုသော အရပ်တွင် ဂုဏ်သတင်း ပျံ့နှံ့သော သူကြွယ် လင်မယား နေထိုင်လျက် ရှိကြ၏ ။ လင်ကား ထောနိ မယားမူ နန္ဒီဒေဝီ အမည် ရှိပေ၏ ။

ထိုသူကြွယ် လင်မယားတွင် များစွာသော ဆင် မြင်း ကျွဲ နွား လယ်ယာ ဥယျာဉ် တိုက်တာ အိမ်ခြေ ရွှေငွေ ကျေးကျွန် လှေ သင်္ဘောများ ရှိသည့် အနက် ဥယျာဉ် တစ်ခုမှာ ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှပေ၏ ။ ထို ဥယျာဉ်တွင် သစ် သီး ပန်းမန်များ ရာသီမပြတ် သီးကြ ဖူးပွင့်ကြသဖြင့် နှစ်သက်စရာ ကောင်း ၏ ။ ပျော်စရာ ကောင်း၏ ။

ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော အရာမှာ ထိုဥယျာဉ်ထဲ၌ ပွင့်လန်းနေသော ပန်းများ ဖြစ်ပေ၏ ။ သည်ပန်းများကို ခူးပြီး နားတွင် ပန်မိသော လူပျိုသည် ကချင် ခုန်ချင် တေးချင်း ဆိုချင်လာ၏ ။ အပျိုကလေးက ပန်းများကို ခူးယူ ပန်ဆင်မိပါက လူပျိုများကို မကြည့်ရ မနေနိုင် ဖြစ်လာတော့၏ ။

အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများလည်း သည်ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းများကို ရှူရှိုက် မိသည့် ခဏ ချက်ချင်း နုပျိုလာလေ၏ ။

မုဆိုးဖို မုဆိုးမများမှာသော် တစ်မျိုး ဖြစ်၏ ။

ဥယျာဉ်ထဲက ပန်း တစ်ပွင့်ပွင့်ကို ခူးဆွတ် ပန်ဆင်မိသော မုဆိုးမသည် မုဆိုးဖိုအား သိသည် ဖြစ်စေ မသိသည် ဖြစ်စေ နှုတ်ဆက်မိတော့သည်။ မုဆိုး ဖိုမှာလည်း ပန်း မခူးမိက သိက္ခာ ရှိသည်။ ပန်း ခူးမိလျှင် မုဆိုးမကို ပြုံးပြမိ

ချေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော ဥယျာဉ်ကြီးကို ပြုစု ပျိုးထောင် ထားမိသဖြင့် ဦးထောင့်နှင့် ဒေါ်နန္ဒီဒေဝီတို့မှာ နေပြည်တော်တွင် ဂုဏ်သတင်း ကြီး၏ ။ ချစ် ခင် လေးစားသူ ပေါများလှပေ၏ ။

တစ်ခုသော နေ့တွင် နန္ဒီဒေဝီသည် အခြွေအရံများနှင့်အတူ ထူးဆန်းသော ဥယျာဉ်ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှု၏ ။ သူလည်း ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရ၏ ။ သူသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ညောင်စောင်းပေါ်၌ လဲလျောင်းရင်း အမော ဖြေနေ၏ ။

အမောပြေစ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်နေချိန်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ ဆင် တစ်စီး ရောက်လာသည်။ ဆင်ပေါ်တွင် ဖိုးသူတော် တစ်ဦး ပါလာသည်။ နန္ဒီဒေဝီသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ကပျာကသီ ထသည်။ ဖိုးသူတော်အား ပြည့်ရှင်မင်း အထင်ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကာ ရှိခိုး ကြိုဆိုသည်။ အနား ရောက်မှ ပြည့်ရှင်မင်း မဟုတ်ပါတကားဟု သိသည်။

သို့သော် အချည်းနှီး မဖြစ်ပါ။ ဖိုးသူတော်က ခါးကြားမှ ပစ္စည်း တစ်ခု ကို ထုတ်ယူ၏ ။ အရောင် ခနစ်မျိုး တလက်လက် ထွက်နေသည်။ သူကြွယ် မယားမှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ငေးကြည့်နေစဉ် ဖိုးသူတော်က ထိုအရာကို ကမ်း ပေးသည်။

ဖိုးသူတော် ကမ်းပေးသော အရောင် ခနစ်မျိုး ထွက်နေသည့် အရာမှာ ပတ္တမြားပါ တကား။

နန္ဒီဒေဝီသည် ပတ္တမြားကို ကြည့်နေမိရာက ဖိုးသူတော်ကို မော့ကြည့် မိသည်။ ဖိုးသူတော်ရော ဆင်ကြီးပါ မရှိတော့ပါ။ 'ဟင် ဘယ်ရောက်သွား ကြပါလိမ့်' ဟု ရေရွတ်နေဆဲ၌ လက်ထဲက ပတ္တမြားကြီး ခုန်ထွက်သည်။ နန္ဒီဒေဝီ ကမန်းကတန်း လှမ်းဖမ်းသည်။ မမိ။ ပတ္တမြားက သူကြွယ် မယား ၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက် သွားခဲ့လေပြီ။

'အမယ်လေး ပတ္တမြားကြီး'

နန္ဒီဒေဝီ ထိတ်လန့်တကြား အော်သည်။

အော်လည်း အော်၊ သတိလည်း ရသောကြောင့် ကြည့်လိုက်သော အခါ
အိမ်ရှေ့တွင် မဟုတ်။ ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေလျက်ဟု သိသည်။ ဪ
အိပ်မက် ပါတကားဟု နန္ဒီဒေဝီ ချက်ချင်း နားလည် သွားလေ၏ ။ ထူးလည်း
ထူးသော အိပ်မက်။ နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီး၌ လည်း မြင်မက်၏ ။ မည်သို့သော
အကြောင်း ကိစ္စ အတွက် ဖြစ်ပေါ်သော အတိတ် နိမိတ်ပေနည်း။
